

РЕШЕНИЕ

№ 2987

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-I-Г, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефан Кюркчиев

Членове: Гергана Коюмджиева
Биляна Магделинова

при участието на секретаря Цветелина П. Д. Кочовски
като разгледа докладваното от Стефан Кюркчиев Въззивно гражданско дело
№ 20221100503251 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 463 от ГПК.

Образувано е по жалба на Н. И. В., срещу Протокол за извършено разпределение от 04.03.2022г. на постъпили суми от публична продажба на недвижим имот в изпълнително дело № 20209230400357 съгласно описа на ЧСИ Г.Н., рег. № 923 на КЧСИ и район на действие Софийски градски съд.

Жалбоподателят поддържа твърдение, че извършеното разпределение е незаконосъобразно и моли да бъде отменено, като релевира факти и мотивира тезата си в три основни насоки: В кръга на първата основна група доводи, жалбоподателят поддържа твърдение, че ЧСИ Г.Н. е изчислил неправилно /като приложим принцип на изчисление и като резултат от конкретните аритметичните изчисления/ пропорционалната такса, която се дължи на основание чл. 26 от ТТРЗЧСИ. При това, съдебният изпълнител допуснал нарушение на установената от чл.136, ал.1, т.2 от ЗЗД привилегия на Столична община по отношение вземанията ѝ за дължимите суми за такса битови отпадъци /ТБО/, отчитайки само привилегия за местния данък.

Във втората основна група доводи, жалбоподателят твърди, че публичната продан на недвижим имот е извършена при хипотеза на несеквестируемост на недвижимия имот който е бил продаден на публична продан, поради нарушение на чл. 444, т. 7 от ГПК. Нарушението било осъществено в резултат от факта, че при определяне на жилищната площ на изнесения на публична продан недвижим имот /жилище/, съдебният изпълнител не е отчел обстоятелството, че длъжникът живее с лицето Б. П. Б., с което се намирал във фактическо съпружеско съжителство на адреса, към момента на извършване на конкретното изпълнително действие.

Третата група доводи се основава на тезата, за ненадлежно извършване на публичната продан, поради незаконосъобразност на Разпореждане от 29.10.3021г. на ЧСИ Г.Н., тъй като трима от четиримата наследници на Б. Х.в Д. били конституирани като взискатели, на мястото на своя праводател, но без да имат собствена самостоятелна процесуални легитимация за участие в наддаването.

Насрещните страни по жалбата – конституираните в качеството на взискатели Х. Б. Д., С. Д., Р. Б. Д. и Б. Б. Д., действащ чрез настойника си М., чрез общия си процесуален представител оспорват основателността на жалбата, като оспорват доводите, на които тази жалба е основана. Поддържат тезата, че при изготвяне на разпределението, съдебният изпълнител бил спазил изцяло методиката за определяне на дължимите му пропорционални такси, реда на привилегиите и принципа на съразмерността, уреден в разпоредбата на чл. 136, ал. 3 от ЗЗД. Според тезата на възражението - предвидената в чл. 26 от ТТРЗЧСИ такса била резултативна и се дължала като възнаграждение при удовлетворяване на паричното притезание на взискателя, докато събраната сума по смисъла на чл.26 от ТТРЗЧСИ била именно подлежащото на удовлетворяване парично вземане, а не получената при продажбата на имуществото на длъжника сума. Според тезата на тази страна - процесният имот не бил несеквестируема вещ, по смисъла на чл. 444, т.7 от ГПК, тъй като не била налице основната предпоставка за несеквестируемостта: при извършения на 28.04.2021г. опис на имота било констатирано, че този имот е фактически необитаем и по тази причина очевидно не би могъл да бъде предназначен да служи за задоволяване на жилищни нужди на семейството на жалбоподателя. Поведението на

жалбоподателя, който се разпоредил с други притежавани от него недвижими имоти, след налагането на възбраната, както и факта, че променил постоянния си адрес на 04.05.2020г., за да съвпадне този нов адрес с административния адрес на процесното жилище, мотивирало еднозначен извод, че се е стремил сам да се постави в правно положение на собственик на единствен недвижим имот /процесния имот/, домогвайки се да се ползва от правните последици на несеквестируемостта и да черпи права от собственото си недобросъвестно поведение. Посочват че лицето, с което жалбоподателят твърдял да живее на съпругески начала - Б. Б. - участвало в качеството на вискател в изпълнителния процес и получило чрез разпределението сумата от 65 865, 80 лева. Поддържат тезата, че всеки един от четиримата наследници на починалия първоначален вискател Б. Д. разполагал със собствена правосубектност и с отделна и самостоятелна процесуална легитимация в изпълнителния процес, поради което действията на съдебния изпълнител не осъществили процесуално нарушение. По изложените съображения, тези насрещни страни молят за отхвърляне на жалбата срещу разпределението.

Насрещната страна по жалбата- Столична община поддържа тезата за основателност на жалбата, като поддържа становище за основателност на тезата на жалбоподателя, че съдебният изпълнител е допуснал нарушение на установената от чл.136, ал.1, т.2 от ЗЗД привилегия на Столична община по отношение вземанията ѝ за дължимите суми за такса битови отпадъци /ТБО/, отчитайки само привилегия за местния данък.

Насрещната страна по жалбата- ТД на София на Национална агенция за приходите изразява становище за неоснователност на жалбата.

Насрещната страна по жалбата- „М.К.Г.“ ООД изразява становище за неоснователност на жалбата.

Насрещната страна по жалбата- Б. П. Б. не изразява становище по жалбата.

В писмено становище, което е адресирано до съда, частният съдебен изпълнител Г.Н. с рег. № 923 при КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд - изразява становище за процесуална допустимост на жалбата, но поддържа тезата за нейната неоснователност. В становището си, съдебният изпълнител подробно посочва поредицата от юридически факти, които са настъпили в производството по принудително изпълнение и поддържа тезата,

че извършеното разпределение, което е предмет на жалбата е в пълно съответствие с изискванията на чл. 460 от ГПК и на чл. 136 от ГПК, доколкото разпоредбата на чл. 136, ал.1, т.2 от ЗЗД лимитативно очертава вземанията на Държавата, които се удовлетворяват по реда на особена привилегия. В становището си, съдебният изпълнител поддържа тезата, че таксата по т.26 от ТТРЗЧСИ е изчислена и събрана правилно, като се отчита от една страна факта на множеството взискатели и от друга страна- задължението на всеки от тях да заплати дължимата такса. По подобен начин и в съответствие с прилагането на същия принцип бил разрешен този въпрос и в разпоредбата на чл. 72, ал.2 от ГПК.

При това, съдебният изпълнител оспорва доводите, свързани с твърдяната от жалбоподателя несеквестируемост на недвижимия имот, върху който е насочено принудителното изпълнение, като поддържа тезата за липса на предвидените от чл. 444, т.7 от ГПК предпоставки за несеквестируемост. Сочи, че върху жилищния имот, който е обект на принудително изпълнение била вписана възбрана още на 20.06.2014г., а към момента на вписване на възбраната - длъжникът по изпълнението /жалбоподателя Н. В./ притежавал и други жилищни имоти с които се разпоредил, след което на 20.09.2019г. променил настоящия си адрес, посочвайки като такъв процесния недвижим имот. Според становището на съдебния изпълнител- обстоятелството, че след вписване на възбраната длъжникът се е разпоредил с останалите си недвижими имоти, поставяйки се сам в положение да не притежава други имоти отсвен процесния, не могло да бъде противопоставено на взискателя в изпълнителния процес - по аргумент от разпоредбата на чл. 401 от ГПК. Поддържа тезата, че реливираните доводи за неправилно проведена публична продан били неотнормирани към конкретно обжалвания акт на принудително изпълнение.

След като прецени доводите и възраженията на страните, взети предвид съобразно събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Данните за извършените процесуални действия в рамките на приобщеното към настоящото дело изпълнително дело № 20209230400357 съгласно описа на ЧСИ Г.Н., с рег. № 923 при КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд, установи липсата на противоречиви твърдения и

липсата на спор, относно осъществяването на правнозначимите юридически факти, свързани с **образуването и развитието** на изпълнителното производство, **страните в него** /включително конституираните и присъединилите се вискатели/, относно извършените в хода му процесуални действия, включително до постановяване на обжалваното пред настоящия съд разпределение.

С Протокол за разпределение от 04.03.2022г. съдебният изпълнител е извършил разпределението на постъпилите суми от публична продажба на недвижим имот в изпълнително дело № 20209230400357, съгласно описа на ЧСИ Г.Н., с рег. № 923 при КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд. Постановлението за извършване на разпределение е съобщено на жалбоподателя и на останалите страни в изпълнителния процес, като след това е обжалвано в рамките на установения от закона срок, чрез съдебния изпълнител -пред настоящия съд, по повод на което е образувано и настоящото производство.

В хода на процеса пред настоящия съд, като **нови писмени доказателства** бяха приети две страници препис извлечение от документ, за който се твърди да представлява Домова книга на живеещите в ЕС на адрес – гр. София, ул. „О***** /стр.153-154 от делото/.

В хода на процеса пред настоящия съд, като **нови писмени доказателства** бяха приети Удостоверение за промени на постоянен адрес на Н. И. В., което е издадено на 05.09.2022г. от Община Пазарджик/стр.150-151 от делото/ и също такова удостоверение, което е издадено от Столична община /стр.141-142 от делото/

В хода на процеса пред настоящия съд бяха изслушани и **показанията на свидетеля С.Е.Ш.**, който заявява, че познава жалбоподателя В., както и членовете на семейството му. Като такива, свидетелят сочи вискателя Б. Б. и двете му деца. Според показанията на свидетеля, семейството на В. живеело в процесния апартамент. Първи в апартамента дошъл жалбоподателя, преди около десет дванадесет години, а в последствие - дошла жена му Б.. Свидателят твърди, че бил домоуправител на етажната собственост и възприемал непосредствено и ежедневно факта, че семейството на жалбоподателя /възрастните и децата/ живеели именно в процесния апартамент. Свидателят чувал децата и срещал възрастните по стълбите на

сградата. При това свидетелят е категоричен, че не бил чувал и не знаел факта, че съдебен изпълнител е посещавал имота и осъществява принудително изпълнение, но счита, че ако такова би било осъществявано, то би следвало да е било потърсено неговото /на свидетеля/ съдействие, като при това изрично отбелязва, че до деня на изслушването му от съда - никой не бил търсил съдействието му.

В хода на настоящия процес беше прието и **заклучение на съдебно-икономическа експертиза**, изготвено от вещо лице З. Д., като по повод на експертното заключение не бяха поставени въпроси и същото не беше оспорено.

Настоящият състав на съда, като взе предвид доводите на страните и съобрази данните за извършените процесуални действия по изпълнително дело № 20119230401650 съгласно описа на ЧСИ Г.Н., достигна до следните правни изводи:

Жалбата, с която съдът е сезиран е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА от формална страна, защото е подадена от надлежно легитимирана страна – длъжник по изпълнението, при наличието на изрично предвидена от чл. 463 на ГПК възможност да се обжалват актовете на съдебния изпълнител от този вид. При това, самата жалба е подадена в рамките на установения от закона срок за обжалване на извършеното разпределение. Разгледана по същество обаче, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Разпределението на постъпилите суми, което съдебният изпълнител е длъжен да извърши, засяга съществено правата и интересите както на вискателя/ вискателите, така и на длъжника/ длъжниците в изпълнителния процес, поради което законът и определя възможността за подаване на самостоятелна жалба на всеки от тях и правото им да участват в процеса по разглеждане на жалбата.

Тук е уместно да се отбележи също, че съдът не намира за основателни възраженията на жалбоподателя Н. В., срещу надлежната процесуална легитимация на вискателите – с оглед конституирането им в това процесуално качество, поради смъртта на техния наследодател. Всеки един от наследниците на починалия първоначален вискател е самостоятелен правен субект и при това – всеки от тях следва да се счита надлежно процесуално легитимиран, да бъде конституиран като вискател и в изпълнителния процес,

по смисъла на общата разпоредба на чл. 26 и чл. 27 от ГПК. Съобразно съдържанието на релевираните от жалбоподателя доводи, не се открива твърдяното сериозно процесуално нарушение, което да е било допуснато от съдебния изпълнител т.е. не се установява наличието на такова процесуално нарушение, което да би засегнало правата и интересите на длъжника, който е депозирал жалбата срещу разпределението.

За да бъдат обсъдени и другите релевирани в жалбата доводи срещу законосъобразността на разпределението, преди всичко следва да се вземе предвид един по-общ процесуален въпрос.

Разпределението на постъпилите в резултат от принудителното изпълнение парични суми, е един **сравнително късен и конкретен етап** в развитието на производството по индивидуалното принудително изпълнение. Самото изпълнително производство обаче, представлява осъществяването на един **динамичен фактически състав, в който настъпването на следващия етап е предпоставено от приключването на предишния.** За да е било извършено разпределение на постъпилите суми от принудителната продан на процесния недвижим имот – то очевидно вече са били извършени всички предхождащи етапи от процедурата на изпълнителния процес - извършена е била публична продан, в резултат от която е било издадено постановление за възлагане на същия този имот, а самото постановление е влязло в сила. Всички тези факти не се оспорват и могат да бъдат установени без съмнение от съдържанието на приложеното изпълнително дело № 20209230400357 съгласно описа на ЧСИ Г.Н., рег. № 923 при КЧСИ и район на действие Софийски градски съд.

Влизането в сила на постановлението за възлагане на недвижимия имот, който е обект на принудително изпълнение, на практика стабилизира извършените до влизането му в сила изпълнителни действия и преклудира напълно възможностите на жалбоподателя - **да релевира в производството по реда на чл. 463 от ГПК** определен тип доводи, които са основани на допуснати в минали етапи от процедурата процесуални нарушения, сред които са тези по чл. 435, ал.2, т.2 от ГПК и по чл. 435, ал.3 предложение трето от ГПК.

При наличие на извършено разпределение, очевидно са пропуснати предвидените в закона процесуални възможности на жалбоподателя Н. В., в

качеството на длъжник по изпълнението – да подаде жалба срещу действията на съдебния изпълнител, на основанията, които са посочени в чл. 435, ал.2, т.2 от ГПК и на чл. 435, ал.3, пр. трето от ГПК. Доколкото в настоящата жалба са релевирани **и доводи от такова естество** – настоящият състав на съда намира, че тези доводи и събраните доказателства за установяването им –не би следвало да бъдат обсъждани по същество.

По останалите **допустими и относими (в контекста на предмета на жалбата) доводи**, съдът намира следното:

Смисловото значение на разпределението, като процесуално действие на съдебния изпълнител, пряко кореспондира с уредената в чл. 460 от ГПК особена практическа хипотеза- събраната по изпълнителното дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели. В такъв случай, съдебният изпълнител извършва разпределение, като най- напред отделя суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочтително удовлетворение, а остатъкът се разпределя между другите вземания, по съразмерност. Следователно, при обжалване на разпределение, съдът е оправомощен да провери следната група от факти - дали съдебният изпълнител е осъществил разпределението при правилно отчитане на привилегиите на вискателите (доколкото са налице основания за зачитане на такива привилигировани вземания) и дали изчисленията са осъществени правилно.

В този контекст, първият съществен въпрос, който следва да бъде разрешен при произнасяне по съществото на жалбата срещу изготвеното от съдебния изпълнител разпределение е относим към довода за неправилно прилагане на разнските на база приложението на т. 26 от ТТРЗЧСИ.

След внимателен анализ на приложимите нормативни разпоредби и при отчитане на становището на вещото лице по приетата съдебно- икономическа експертиза, настоящият състав на съда възприема извода, че релевираното в жалбата нарушение на практика не е било допуснато. Съдържащите се в становището на частния съдебен изпълнител изводи по този въпрос се възприемат напълно и от решаващия състав на съда.

Вторият съществен въпрос, който следва да бъде разрешен в конкретния случай е относим към приложното поле на чл. 136, ал.1, т.2 от ЗЗД, относно вземането на Столична община за такса битови отпадъци.

Настоящият състав на съда е информиран за наличието на противоречива съдебна практика, която да бъде основание да бъде инициирана процедура за постановяване на тълкувателно решение по този въпрос. Тълкувателно решение на ВКС на РБ обаче все още не е постановено, към момента на постановяване на настоящото решение, а този състав на съда споделя становището, че привилигираното вземане по чл. 136, ал.1, т.2 от ЗЗД обхваща само данъчните задължения, както е посочено в текста на закона, но не и вземанията за такса „битови отпадъци“.

За да разреши споменатият дискуссионен въпрос, настоящият състав на съда отчита факта, че задълженията за данък върху недвижимите имоти и за такса „битови отпадъци“, които се дължат на Столична община, в действителност представляват **публични общински вземания** /по арг. от чл. 162, ал.2, т.1 и т.3 от ДОПК, вр. с чл.1, ал.1, т.1 от ЗМДТ и чл.9а, ал.3 от ЗМДТ/, но **публичният характер на вземането** на такса „битови отпадъци“ за продажения на публична продаван недвижим имот - **не е достатъчно основание да бъде определено и това вземане като привилигирано по смисъла на чл. 136, ал.1, т.2 от ЗЗД.**

Съществената разлика в правно естество на вземането за данъци и вземанията за такси, се извежда логически чрез тълкуване на закона. Всяко едно от споменатите задължения е с публичен характер, съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 и 3 ДОПК, доколкото е предназначено да осигури приходи в бюджет за извършване на публични разходи. Но за разлика от данъчните задължения, които се дължат на общо основание, без конкретна фактическа възмездност и само по силата на установен със закон юридически факт /основание за заплащане на данъка/, то събирането на такса е предпоставено от оказването на конкретна административна услуга, която се явява основанието за заплащане на таксата. Следователно, съществената разлика в правната природа на задълженията за данъци и такси се илюстрира от факта, че за заплащането на данъците - данъчнозадължените лица не получават насрещна престация, докато таксата се заплаща, с оглед покриването на разходи за извършването на някаква административна услуга. Именно в този контекст е бил разгледан въпроса за разликата в правното естество на данъците и таксите и от Конституционния съд (напр. в Решение № 4/04.07.2013г. по к.д. № 11/2013г., в Решение № 10/26.06.2003г. по к.д. № 12/2003 г. и в Решение № 13/31.07.2014г. по к.д. № 1/2014г.), който също е приел, че става въпрос за

вземания с различна правна природа, които не следва да се отъждествяват.

В заключение на всички изложени по-горе аргументи, настоящият състав на съда възприе становището, че особената привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД не се отнася до всички публични вземания, а само до изрично и и лимитативно посочените в нея **данъчни задължения**. Съставяйки разпределението, съдебният изпълнител е съобразил изцяло изискванията на закона, поради което и релевираните от жалбоподателя Н. В. и от Столична община доводи в противната насока са напълно неоснователни.

При формирания краен извод на настоящия състав на съда, жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Разноски не се дължат, тъй като субектите, които са сезирали съда с конкретно искане в тази насока, не са легитимирани да получат разноски в хипотезата на чл. 78 от ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. В., с ЕГН ***** и с постоянен адрес – гр. София, ул. ***** срещу Протокол за извършено разпределение от 04.03.2022г. на постъпили суми от публична продан на недвижим имот в изпълнително дело № 20209230400357 съгласно описа на ЧСИ Г.Н., рег. № 923 при КЧСИ и район на действие Софийски градски съд.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд София, с частна жалба, която може да бъде подадена в едноседмичен срок от връчване на препис от настоящия съдебен акт.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____